Kladivo na čarodějce

VÁBENÍ VÁLKY

JAKUB MAŘÍK

Kladivo na čaroděje

JAKUB MAŘÍK

Kladivo na čaroděje

VÁBENÍ VÁLKY

KLADIVO NA ČARODĚJE 4,
II. SÉRIE

FANTASTICKÁ
EPOCHA

© Jakub Mařík, 2026
Cover illustration © Dominik Broniek, 2026
Cover art © Lukáš Tuma, 2026
Czech edition © Nakladatelství Epocha, Praha 2026

ISBN 978-80-278-0284-5 (print)

ISBN 978-80-278-1679-8 (ePub)
ISBN 978-80-278-1680-4 (mobi)
ISBN 978-80-278-1681-1 (pdf)

Vhození do děje

Pokud je tohle vaše první Kladivo na čaroděje…

Vítáme vás! Čekají vás velké věci… obvykle velké věci se spoustou chapadel a snažící se zničit svět. Ale než vás budou moct osliznout, asi bychom vás měli trochu zasvětit do děje.

Kladivo na čaroděje je městská fantasy odehrávající se v současné Praze a okolí (s občasným výletem na Slovensko). Celý příběh táhne skupina hrdinů (dost přehnaný výraz), která se specializuje na řešení nadpřirozených problémů. Samozvaným šéfem týmu je Felix Jonáš. Chlápek, jenž se vyzná v magii a dokáže se za všech okolností tvářit, že má všechno pod kontrolou. Pak je tu Klaudie Doskočilová, která jako jediná ze skupiny oplývá aspoň trochu funkčním morálním kompasem. Což je dobře, protože dokáže ovládat ostatní lidi a přinutit je dělat, co si přeje – a to vážně není schopnost, kterou by měla ovládat osoba bez výčitek svědomí. A také to má trochu háček, protože lidé se silnou vůlí musí být nějak oslabení (ideálně alkoholem či drogami) a po skončení ovládnutí se do Klaudie na nějakou chvíli propíšou. Pokud ovládnete sériového vraha, může to pak taky skončit mrtvým přítelem. Třetím členem týmu je Walter Semerád. Malý muž s velkým egem a schopností „oživovat“ mrtvé. Jak je něco po smrti, je to potenciální služebník, čehož Walter neváhá využít. Zvláště když jde o půvabné ženy. A pak je ve skupině ještě Vincenc, který je tu za ranaře,

i když vypadá spíš jako vyžilý John Lennon. Díky schopnosti přesouvat energii mají jeho rány opravdu ránu.

Mezi další postavy, které se v minulých příbězích objevovaly, patří kouzelnice (jedna z magické Sedmičky) Ester von Blaschkoff, mocná, krásná, nelítostná a manipulativní, Kilián, který zastupoval Vatikánskou vyšetřovací komisi a šlapal týmu hrdinů na paty, nebo démon Rashill, jemuž Felix dlužil své tělo, ale který ve finále zemřel.

V první sérii tým pátral a bojoval nejen s čaroději, ale i s démony, trubýši, miminy z Žižkovské věže, slovenskými katy, zombíky, bohy, obřími ještěry, slepou bábou i výtahy. Celá sezona končila bojem o záchranu umírající magie, při které zemřel Vincenc, Felix byl uvězněn na vesmírné stanici, Walterovi byla nabídnuta prestižní práce pro Vatikánskou vyšetřovací komisi a Klaudie začala pít na plný úvazek. Takže happy end.

A co se mezitím změnilo?

Na začátku nové série je na Zemi chaos, protože magie se sice vrací, ale ne vždycky dělá zrovna to, co by měla, nehledě na to, že magické schopnosti získávají lidé, kteří netuší, co s nimi dělat… nebo rovnou explodují.

Walter pracuje pro VVK, ale pořád má pocit, že nemá tolik uznání, kolik by si zasloužil. Aby zapadl, dokonce si najde živou přítelkyni, navíc dceru jedné z vlivných figur organizace (a sestru svého kolego-konkurenta Kiliána), bohužel mu však dlouho živá nevydrží. Je nucený její smrt tak trochu zamaskovat, k čemuž se skvěle hodí zřícení Tančícího domu. (O tom i dalších pádech si přečtete v *Pádu do reality*, prvním díle druhé série.)

Z Klaudie se stala zkrachovalá alkoholička a tajná organizace Oslovení (zastupovaná charismatickým Johanem) ji přesvědčila, aby jim pod heslem „Magie patří silným“ pomohla využívat nově obdařené osoby coby zdroje energie,

takové lidské baterky. Ovšem Klaudie svůj pád na dno jen předstírala a ve skutečnosti pracuje pro vládní organizaci Pentagram (její řídící agent je David Krombach), která se snaží udržet nově explodující magii ve starých mezích.

Felixe, kterému se povedlo vrátit z vesmíru (za pomoci psa Lajky a slibu jistému démonovi, že mu půjde na ruku), jeho bývalí parťáci nepřivítali zrovna s otevřenou náručí. Spíš na něj kašlou – pokud nejsou po smrti. A Felix se proto rozhodl jít do sebe a všechno napravit. Bude chápavý, zodpovědný, kulturní... a taky oživí jednoho mrtvého. Takového, který už se jednou vrátil v *Pokladu gnómů*, druhém díle druhé série. A to v těle malé roztomilé dívenky, jakou byste láskou umačkali. Nebo ona vás.

Felixe, kterému se povedlo vrátit se z vesmíru (s pomocí psa Lajky a slibu jistému démonovi, že mu půjde na ruku), nečekalo zrovna vřelé přijetí – spíše lhostejně chladné, až mrazivě nenávistné – a jediný člověk, který by ho možná, a je to pořádné možná, vítal s otevřenou náručí, je po smrti. Felix se proto rozhodl jít do sebe a všechno napravit, a jak naznačuje název předchozího dílu *Zmrtvýchvstání*, nic ho v jeho snažení nezastaví.

Vincenc je znovu naživu, a navíc v těle, ve kterém může legálně pít, řídit auto a volit! Tedy ne že by v poslední době volil, ale kdyby chtěl, tak může. Jsou tu sice menší vady na kráse, třeba vizáž metrosexuála a nutnost pracovat pro Waltera, ale pořád je to lepší než strašit na veřejných záchodcích. I když ne o moc.

Dvojici honosných vil na kopci pár kilometrů jižně od Prahy navrhl vyhlášený architekt Dušan Jurkovič, ale v seznamech jeho děl by ji obdivovatelé hledali marně. Z pohledu úřadů stavby neexistovaly, a když se někdo z nejbližšího okolí pokoušel o jejich existenci někoho přesvědčovat, dostal nečekanou návštěvu, která ho od toho rychle odradila. Obvykle stačila domluva, lehce říznutá výhružkami a vydíráním. Někdy došlo na výmaz paměti a pár posthypnotických příkazů. A když jste vládním mediátorům vyloženě hnuli žlučí, anebo se ten den špatně vyspali, probudili ve vás neodolatelné nutkání odstěhovat se daleko od Prahy, které vám nedokázala vymluvit ani plačící manželka a děti.

Vily dostavěli v roce 1937 a jejich židovští majitelé se v nich ani nestačili zabydlet, než museli uprchnout ze země. Nacisté rychle zjistili, jak skvěle se dá izolované luxusní sídlo poblíž Prahy využít. Alkohol tam brzy tekl proudem a zástupci třetí říše pořádali večírky, za které by se nestyděli ani císaři říše první. Původní majitelé se do vil vrátili rok po válce a pobyli tam jen tak dlouho, aby stihli vše zrenovovat a vyměnit veškerý nábytek, než je coby nepřátele lidu vyhnali komunisti. Ti hned začali zkoumat, co na tom místě nacisté viděli, a netrvalo dlouho, než se začaly pořádat nové orgie.

Kdyby stěny vil mohly mluvit, rozhovor s nimi by se mohl vysílat nejdřív ve dvě ráno a moderátorka by pak potřebovala menší terapii.

Potomci původních majitelů po revoluci už ani nevěděli, že nějaké vily vlastní, navíc se všichni z neznámého důvodu odstěhovali z Prahy do Brna, a tak vily zůstaly v majetku státu. Zástupci demokratických vlád si tam sice občas zajeli zavzpomínat na staré dobré časy, ale kvůli všudypřítomným novinářům ani zdaleka ne tak často, jak by se jim líbilo.

A pak zemřela magie, jen aby se později vrátila v mnohem dravější podobě, a Pentagram, paranormální odnož české armády, náhle natolik získal na významu, že si vily zajištěné těmi nejkvalitnějšími kouzly proti odposlechům zabral pro sebe.

Kdyby stěny vil mohly mluvit teď, na rozhovor by nikdy nedorazily, protože by cestou spáchaly jasnou sebevraždu, jak by dokazoval dopis na rozloučenou a dvacet zcela náhodných svědků.

Generál Peter Radecký si vily, dnes přezdívané Sestřičky, zamiloval na první pohled, a kdyby mohl, hned by sem velitelství Pentagramu přestěhoval.

Současné velitelství postavili v době, kdy základním stavebním prvkem armádní architektury byl šedý kvádr, v jehož útrobách se skrývala spousta stejně šedých strohých místností. Nezáleželo na tom, kolik jste si tam do kanceláře přinesli květináčů přetékajících zelení a pestře barevných obrazů, ty místnosti nedokázalo prozářit nic. Radeckého předchůdce kdysi nechal velitelství vzdorně vymalovat světle modrou barvou, ale ta během několika týdnů zešedla do původního odstínu a její postupné podléhání neznámému nepřírodnímu zákonu bylo tak skličující, že experiment už nikdy nikdo nezopakoval. Bylo to jedno z těch míst, kterému se budou lidé vyhýbat i po jaderné apokalypse, protože z té budovy budou mít špatný pocit.

V podzemních patrech však bylo příliš mnoho věcí, které přestěhovat nešlo, a několik, na které bylo lepší ani nemy-

slet. Každá práce má své nevýhody a Radecký měl alespoň malé, téměř soukromé útočiště, kam se mohl čas od času stáhnout.

Bohužel, dnes se o něj bude muset dělit s nevítanými vetřelci.

Radecký zašel k oknu a sledoval jedinou silnici, která k vilám vedla. Rusům zjevně někdo zapomněl říct, že dnešní schůzka je tajná, protože černá limuzína ZIL doprovázená dvěma černými SUV s neprůhlednými skly byla v zasněžené krajině nenápadná jako rodinka much na čerstvě pocukrovaném štrůdlu. V příštích týdnech se asi několik místních nečekaně odstěhuje na Ostravsko.

Rusové se s ním snažili sejít několik měsíců a on je s potěšením ignoroval, ale nakonec na něj začali tlačit přes tolik vedlejších kanálů, že se schůzkou souhlasil čistě proto, aby od nich měl na chvíli pokoj.

A když už tady budou, možná z nich vytáhne něco zajímavého.

Radecký odtrhl oči od kolony a podíval se na protější budovu.

Raději se pořádně snaž, pomyslel si.

***

Trhni si, pomyslela si podrážděně Klaudie.

Když jí Radecký oznámil, že má dohlížet na schůzku s Rusy a oťukat jejich mentální ochrany, myslela si, že si z ní generál utahuje. Byla v hlubokém utajení u Oslovených a on ji chce zatáhnout do úplně jiné operace? Navíc do takové, která by mohla přitáhnout jejich pozornost? Sestřičky byly území Pentagramu, a kdyby ji tady někdo z Oslovených zahlédl, nenapadala ji jediná výmluva, kterou by se mohla úspěšně obhájit.

Radecký samozřejmě nežertoval.

Oficiálně to vysvětlil, že je jeho nejlepší telepat a prověření ruské delegace je v zájmu národní bezpečnosti. Následovalo nezbytné ujištění, že Sestřičky jsou jeden z nejlépe zajištěných objektů v republice, ke kterému by se Oslovení nedokázali ani přiblížit, aniž by se o nich nedozvěděli. A i kdyby se někdo z nich usadil v lese a vily sledoval, existovaly méně konvenční, ale naprosto bezpečné způsoby, jak ji odtamtud dostat.

Klaudie však nemusela být telepat, aby hned poznala, že jsou to jen kecy.

Podle Radeckého se příliš sblížila s některými Oslovenými a potřebovala připomenout, pro koho pracuje.

A pro jistotu, kdyby jí to náhodou nedocvaklo, k ní ani nepřidělil Davida, i když ten byl pro změnu v nemilosti kvůli nedávnému incidentu na velitelství.

Klaudie se podívala na svého dnešního dozorujícího agenta, který stál s dalekohledem u okna a pozoroval přijíždějící Rusy. O vojácích se říká, že mají zelený mozek, ale Hušek musel zezelenat až na buněčné úrovni. Od rána neřekl jedinou neformální větu, a když se občas uráčil promluvit, většinou to byla vojenská hatmatilka podložená nesouhlasným podtónem. Hušek neměl ani špetku magického nadání, mágy zjevně nesnášel a mistrovsky si osvojil umění, jak jim to dávat najevo, aniž by mu to mohl někdo z nadřízených dokázat a pokárat ho za to.

Stačila hodina s ním a Klaudie se překvapeně přistihla při pomyšlení, že by raději pracovala ve VVK pod Walterem.

„Rasputin přijíždí k bráně," oznámil Hušek.

Klaudie ho podezřívala, že si krycí název pro Rusy vymyslel sám, ale nakouknout mu do hlavy raději nezkoušela. Určitě by ji pak naprášil Radeckému, a i kdyby si toho ne-

všiml, telepatický dojezd by z ní asi udělal tak poslušnou vojandu, že by to nešlo přehlédnout.

„Začněte s prověřováním."

Klaudie si povzdechla a začala vstávat ze židle, aby se na ně podívala z okna.

„Přes kamery!" vyštěkl na ni okamžitě Hušek, který na to očividně čekal. „Nemůžeme riskovat vaše prozrazení."

Další povzdechnutí. Ona na rozdíl od Huška svou otrávenost skrývat nemusela.

Na dvoře před vypnutou fontánou zastavila černá limuzína a dvě větší auta. Z toho předního vystoupil svalovec v levném obleku, přeběhl k limuzíně a otevřel svému šéfovi dveře.

„Rasputin vystupuje."

„Všimla jsem si," odtušila od monitoru Klaudie.

Rasputin, občanským jménem Mikhail Petrunin, byl obtloustlý padesátník s buldočí tváří a obočím, které by mu záviděl i Brežněv. Hned za ním vystoupil mladší kudrnatý hubeňour s černým kufříkem. Rusové se rozhlíželi po dvoře, zjevně dotčení, že pro ně nikdo nerozvinul červený koberec.

Klaudie zkusmo ťukla do Petruninovy mysli a podrážděně sykla, když na ni zaútočil sborový zpěv Alexandrovců vytažený na hlasitost, při které by u rádia vibrovaly okenní tabulky. Petrunin měl pasivní obranu proti odposlechu. Zkusila bodyguarda, který mu otevřel dveře, a výsledek byl stejný.

Pak otestovala kudrnáče a místo armádního sboru našla mysl, která byla jako koule vybroušená z mramoru. Kudrnáč se přestal rozhlížet, otočil se a podíval se k horním oknům druhé vily. Přes tenké rty mu přeběhl samolibý úsměv. Petrunin si přivezl vlastního telepata.

„Petru…"

„Ehm!“ odkašlal si významně Hušek.

„*Rasputinův* doprovod je telepat,“ opravila se Klaudie.

„Potvrzuji.“ Hušek zapnul vysílačku. „Majore, muž s kufříkem je telepat. Doporučuji nevpouštět ho do budovy.“

Klaudie zatím prověřila řidiče a bodyguardy, kteří zůstali v autech.

Mysl každého z nich bránili Alexandrovci vychvalující sílu a chrabrost Matičky Rusi.

Až se odsud dostane, bude potřebovat hrst prášků proti bolehlavu.

Nebo láhev vína.

Nebo obojí.

***

Severyn se probudil a ospale zamžoural na kovový strop. Vůbec nevypadal jako ten v jeho garsonce. Navíc se hýbal. Oprava, všechno kolem něj se hýbalo a slyšel běžící motor. Ležel v dodávce a netušil, jak se do ní dostal.

Poslední, co si pamatoval, byla příprava k odchodu do divadla.

Zvedl ruku před oči.

Stále měl na sobě oblek a podle toho, jak moc ho bolela chodidla, i především koupené boty, které ještě nestihl rozchodit. V kapse dokonce cítil peněženku.

Někdo mě unesl, problesklo mu hlavou.

Vyplašeně se rozhlédl na obě strany.

Napravo vedle něj ležel svazek tlustých vodovodních trubek, plechová bedna s čepelemi do cirkulárky a několik kýblů šroubů a matek. Nalevo byly až ke stropu naskládané tlusté ocelové pláty a dvě propanbutanové láhve.

Severyn se krutě usmál. Únosci ho nemohli dát do horšího auta. Zjevně nevěděli, koho unesli, protože…

Ale já to vím moc dobře, Severyne, zadunělo mu v hlavě. *A teď spi.*

Severyn znovu usnul.

***

Radecký se škodolibou radostí sledoval, jak Petrunin marně čeká na jeho osobní přivítání. Jen ať vidí, že tady o něj nikdo nestojí. Časy, kdy by ho po příjezdu vítal dav patolízalů, byly dávno pryč.

Petrunin začal rudnout, a zrovna když se chystal rozkřičet, ze dveří vily vyšla Radeckého pobočnice major Kudláčová. Petrunin na ni něco vyštěkl, Kudláčová mu klidně odpověděla a ukázala na dveře. Petrunin nasupeně vyrazil k vile a pak se znovu rozvztekal, když Kudláčová zastavila jeho osobního strážce a telepata. Následovala dlouhá tiráda, kterou Radecký odhadoval na směsici výhružek a důkladný popis, jak moc svým požadavkem Pentagram urazil Petrunina, jeho poskoky a celou Ruskou federaci. Kudláčová mu odpovídala s klidem člověka, který když se naštve, může u svého protějšku vyvolat spontánní samovznícení. Doslova. Jakmile Petruninovi došel dech, ukázala mu znovu dveře. Rus usoudil, že si trochu pobouření musí schovat i pro Radeckého, nechal své lidi na dvoře a vešel do budovy.

Když ze schodiště uslyšel blížící se kroky, Radecký se posadil za stůl, aby od něj o pár sekund později mohl otráveně vstát. Petrunin, jehož vzteky brunátná tvář dostala po zdolání dvou pater ještě temnější odstín, rozrazil dveře.

„To je skandál!“ rozohnil se okamžitě. „Jak si dovolujete takhle nás ponižovat!“

„To bude vše, majore,“ pověděl Radecký své pobočnici. Kudláčová stroze přikývla a zavřela dveře.

„My sem přijeli v dobré víře a vy nás necháte…“

„Jsme tady sami, Mikhaile," přerušil ho Radecký. „Nebude tady žádné publikum a nebude se pořizovat oficiální záznam, tak si to divadlo odpusťte a jděte rovnou k věci. Dnes mě čeká spousta práce."

Petrunin chvíli nasupeně funěl a probodával ho pohledem, než hladce přepnul z pobouřeného diplomata k normální konverzaci. „Požadujeme přístup do epicentra."

Jak jinak.

Epicentrem Petrunin myslel bývalý areál Pragovky, kde se po smrti staré magie vrátila do světa magie nová. Výron dravé surové magické energie regulovaly nejvyspělejší technologie Pentagramu a jeho spojenců a ruská delegace se tam snažila vecpat s urputností mývala, který našel novou popelnici.

„Ne."

Petrunin překvapeně zamrkal. Tak přímočaré odmítnutí nečekal.

„V zájmu vztahů mezi Ruskou federací a…"

„Vztahy mezi námi a Ruskou federací jsou dlouhodobě na bodu mrazu a slídění v našem utajovaném zařízení to nezmění," přerušil ho Radecký.

„Ale nová magie ovlivňuje celý svět!"

„Stejně jako ho ovlivňovala i původní magie. Zkuste vyhrabat staré sovětské příručky, které jste nám sem každých pět let vozili."

Petrunin se zamračil, oči mu těkaly ze strany na stranu. Byl zvyklý vyjednávat z pozice síly a před publikem, ale o publikum ho Radecký připravil a většina mágů Pentagramu nasála trochu koncentrované prvotní magie, která jejich schopnosti nakopla jako východoněmecký steroidový koktejl. Jeho pobočnice Kudláčová toho byla živoucím důkazem, kdy se přes noc z podprůměrné pyrokinetičky stal chodící napalm.

„Generále, slyšel jste o Kolském vrtu?“ změnil Petrunin nečekaně téma.

„Ta údajná díra do pekla?“

„Ano. A přestože to s tím peklem byl nesmysl, dnes už někam opravdu vede,“ řekl Petrunin. „Poslední měsíc máme z oblasti opakovaná hlášení, podle kterých se z vrtu ozývají hlasy generálních tajemníků Sovětského svazu.“

„A co říkají?“

„Podle všeho se omlouvají ruskému lidu za vše, co mu způsobili.“

„I Stalin?“ zeptal se podezřívavě Radecký.

„Soudruh Stalin se ostatním posmívá a tvrdí, že ničeho nelituje.“

„Což tomu dodává na věrohodnosti,“ neodpustil si Radecký.

„Ano,“ připustil neochotně Petrunin. „A vzhledem k tomu, že je Kolský vrt od epicentra vzdálený přes tři tisíce kilometrů, jistě chápete, proč nás to znepokojuje.“

Radecký to chápal, a i jeho to znepokojovalo, i když z úplně jiného důvodu.

Když se objevila nová magie, vědátoři mu vysvětlovali, jak velkou hrozbu to pro svět představuje a jakými stadii při svém rozšiřování projde. Pokoušeli se to demonstrovat na příkladu restartovaného počítače, což jen dokazovalo, jak odtržení od reality jsou, když si mysleli, že to pak pro Radeckého bude srozumitelnější.

V prvním stadiu měli očekávat návrat magie tam, kde byla dřív, jako když se elektřina vrátí do hardwaru počítače.

To Radecký chápal.

V druhém stadiu měly nepřirozeně zesílit některé magické bytosti, předměty a jevy, jako kdyby procesory a grafické karty svým výkonem najednou přeskočily několik generací.

I tady se Radecký ještě chytal.

Třetí stadium mělo být komplikovanější, protože magie začne vytvářet věci, o kterých si lidé jen myslí, že existují. Tady vědátor Radeckého řečmi o kravském levelu a svlečené Laře ztratil, ale podstata mu došla a několik skutečných případů už viděl na vlastní oči.

Teoretické čtvrté stadium bylo pro všechny velkou neznámou. Magie bude vytvářet úplně nové věci jen proto, že jí to bude připadat jako dobrý nápad. Na křemíku založený ekosystém na základní desce? Miniaturní urychlovač částic za větrákem? Mohlo to být cokoliv, a právě proto teď na hlavním výronu stál speciální kryt, který měl dravou magii krotit, dokud nedospěje a nepřejdou ji roupy.

A pokud ke třetímu stadiu docházelo už i v Rusku, Praha se možná bude muset začít připravovat na to čtvrté.

Petrunin si jeho mlčení vyložil jako náznak, že o exkurzi po Pragovce uvažuje. Radecký se rozhodl utnout jeho naděje hned v zárodku, ale než se mohl nadechnout k dalšímu „Ne“, do místnosti vběhla Kudláčová a srazila ho na podlahu.

***

„Neznámý kontakt na silnici,“ oznámil Hušek. „Prověř ho.“

Klaudie vděčně opustila největší hity Alexandrovců a našla obrazovku s přijíždějící dodávkou. Červený Citroën Jumper právě minul předposlední odbočku z příjezdové cesty, a pokud neplánoval okružní jízdu lesem kolem kopce, mířil k vilám.

Soustředila se na auto a našla jen rychlou prázdnou bublinu. Žádní Alexandrovci nebo mramorová koule, ale vyprázdněný prostor, jako by dodávku někdo vytrhl z reality a nechal na ulici pouze její odraz.

„Nic z ní necítím. Řidič musí být chráněný."

„Stejně jako Rusové?" chtěl vědět Hušek.

„Ne, je to úplně něco jiného. Vůbec ho nedokážu zaměřit."

„Tak se snažte víc!" vyštěkl podrážděně Hušek, aby tím zakryl svou nervozitu, než zapnul vysílačku. „Pozor všem, blíží se vozidlo a podle Delty je chráněné před telepatií."

Dodávka minula i poslední odbočku. Mířila přímo k bráně a stále zrychlovala. Z vrátnice vyšel voják, namířil na auto útočnou pušku a křičel, ať zastaví.

Dodávka nezastavila.

***

Severyn se znovu probral.

Stále byl v dodávce a ta jela tak rychle, že ho projetí každého výmolu vyhazovalo do vzduchu. Ocelové pláty napínaly popruhy, které je držely na místě. Propanbutanové láhve se kutálely po podlaze a narážely mu do nohou.

Přímo nad ním se najednou objevily tři tenké paprsky světla. Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že světlo prochází otvory po kulkách v místě, kde tušil sedadlo řidiče.

Co se to, sakra, děje?

Už je čas, Severyne. VŠECHNY JE ZABIJ.

***

V prázdné bublině se něco pohnulo. Nebyla to myšlenka, jen čistá emoce, ale prázdnotu prozářila jako supernova. Její světlo dorazilo k hranici, částečně prosáklo skrz a Klaudie ucítila koncentrovaný vztek a touhu zabíjet. A spolu s tím ještě něco, co se na té zuřivosti svezlo jako list na vlně a prošlo přes tlumicí bariéru.

Klaudie se na to zaměřila.

Bylo to nezřetelné jako ozvěna, která se příliš dlouho odrážela ve skalách. Navíc se musela vyhýbat krvelačné zběsilosti, protože jestli by něco z ní prosáklo do její mysli, Hušek už nikdy nikomu nic nenahlásí.

Před vilou se střílelo. Hušek něco křičel.

Klaudie vše ignorovala.

Byla to myšlenka. Nebo vzpomínka? Nebo obojí?

Bylo to staré, rozmazané a zakryté mentálním prachem, ale když po tom Klaudie přejela telepatickou rukou, pod prsty ucítila obrysy slov.

„Rusové zajali Van Damma."

„Cože?"

Klaudie otevřela oči a podívala se na Huška.

„Rusové zajali Van Damma. To si myslel řidič dodávky."

Zvenčí se ozvala rána, jak dodávka projela branou.

***

Když dodávka narazila do brány, její řidič už v sobě měl dobrý tucet kulek, z nichž ta poslední mu utrhla skalp s vrškem lebky, ale jeho ruce dál pevně svíraly volant a naváděly auto na cíl.

Zdobná brána se rozletěla a dodávka vjela na dvůr. Tou dobou na ni střílela i ruská ochranka, která vyskákala ze svých aut. Jeden z nich usoudil, že střílet na řidiče nemá smysl, a zaměřil se na kola. Pravá přední pneumatika vybuchla, dodávka dostala smyk, převrátila se na bok, narazila do ruské limuzíny a jejich společnou jízdu zastavila až fontána.

Rusové obestoupili vrak, zatímco operativci Pentagramu dodávku jistili z oken vil. Všichni křičeli jeden přes druhého, ale k útoku došlo tak rychle, že je zatím nenapadlo obviňovat se navzájem.

Dodávka se pohnula.

Plechy se začaly prohýbat dovnitř, jako by auto byla nafukovací atrapa, ze které někdo rychle odsával vzduch. Metamorfózu neprovázelo žádné skřípání a praskání, kov dočasně změnil skupenství a začal se přetvářet v něco nového. Přeneslo se to i na nabouranou limuzínu, ze které pomalu stékaly černé plechy a přelévaly se na morfující dodávku.

Ruská, do světa magie prakticky nezasvěcená ochranka na roztékající se auto nechápavě zírala přes namířené pistole. Zasvěcenější kudrnatý telepat moudře utekl do vily. Vojáci Pentagramu, kteří sakra dobře věděli, že když se začne dít něco nepřirozeného, brzy půjde do tuhého, zapadli do nejbližších úkrytů.

Rozkládající se dodávka začala rychle nabírat hrubé humanoidní obrysy. Všechna čtyři kola se přesunula na levou paži a z obou stran ji sevřela. Když se o ni autogolem zapřel a začal se narovnávat, z hrudníku mu pršely zbytky skla. Pod širokýma nohama z pokrouceného podvozku zapraskala dlažba. Autogolem se napřímil a rozhlédl se po nádvoří očima z mlhovek.

„Decepticon," vyhrkl jeden z Rusů.

Autogolema se to zjevně dotklo, protože na něj ukázal pravou rukou, ze škvíry nad dlaní vyletěl pilový kotouč a Rusa dekapitoval.

***

Klaudie na obrazovce sledovala, jak se setnutý Rus svalil na zem.

Druhý Rus se pokusil utéct za kašnu, když mu pilový kotouč odsekl ruku pod loktem. Stihl jen zaječet a chytit se za krvácející pahýl, než ho autogolem popadl a rozmačkal.

Třetí oběhl SUV a schoval se na druhé straně. Autogolem na vozidlo ukázal pravou rukou. Kovový povrch se zavlnil, jako by se pod ním rychle plazil had. Z paže vyletěla kovová tyč, proletěla dveřmi SUV a Rusa na druhé straně připíchla k zemi.

Koncert Alexandrovců se na nádvoří rychle měnil ve vystoupení hrstky sólistů.

„Alespoň že jde po Rusech, a ne po nás," hlesl za Klaudií Hušek.

Z přízemí protější vily se ozvaly mnohem hlasitější výstřely z útočných pušek. Autogolem si zakryl hlavu levačkou s pneumatikovými štíty a druhou paží ukázal na pozici střelců. Mračno šroubů vysklilo pět oken ve dvou patrech a proměnilo stěnu vily v měsíční krajinu.

I kdyby šlo golemovi o Rusy, neměl problém obrátit zbraně i proti Pentagramu.

Hušek odběhl do rohu, krátce mluvil do vysílačky, asi kontroloval vojáky v druhé vile. Po odpovědi zbrunátněl a nasupeně se vrátil za Klaudiina záda.

„Sakra, Doskočilová, udělejte něco! Vypněte toho hajzla!"

Copak se stalo s Deltou?

„Nemůžu," odtušila Klaudie.

„Jak nemůžete? Prostě mu vlezte do hlavy a uspěte ho nebo tak něco!"

„Prostě nemůžu!" vyštěkla na něj Klaudie. „Jeho mysl je jako koncentrovaná zuřivost okořeněná touhou zabít všechno, co se hejbe! Stačí jedno nakouknutí a budu ve stejný náladě jako on, a chceš si tipnout, kdo mi poslední půlhodinu pil krev?"

Hušek ztěžka polkl a vrátil se k vysílačce, což bylo asi to jediné, co mohl dělat.

Klaudie pokračovala v opatrném kroužení kolem mysli golemova pilota. Ta byla jako otevřený reaktor a na všechny

strany chrlila vražednou radiaci. Žár zuřivosti přehlušoval všechny myšlenky, nebylo se čeho chytit, i pouhé přiblížení v ní vyvolávalo touhu popadnout monitor a rozmlátit ho Huškovi o hlavu.

Tolik nenávisti přece nemohlo vzejít z jedné lidské mysli.

Čím déle ji Klaudie sledovala, tím jistější si byla, že vražedné emoce do pilota někdo napumpoval, taková mentální obdoba zfetovaných sebevražedných atentátníků. Nepřekvapilo by ji, kdyby si kulek, které by prošly skrz jeho brnění, ani nevšiml.

Na půdě nad pozorovatelnou se ozvala hromová rána. Golemovou hlavou proletěla střela z velkorážní odstřelovací pušky. Jedna z mlhovek se roztříštila a fontánu zkropily kovové kuličky připomínající rtuť.

Jenže planoucí koule pilotovy mysli se ani nezachvěla.

„Ta hlava je návnada!“ zakřičela na Huška. „Pilot je v trupu!“

Hušek se podíval na obrazovku, na které se díra v golemově hlavě začínala rychle zatahovat, a zaklel.

„Delta hlásí, že nepřítel se schovává v trupu. Opakuju, Delta hlásí, že… a do prdele!“

Golem se zbývající mlhovkou podíval na vikýř, kde se schovával odstřelovač, zvedl torzo limuzíny a hodil ho na střechu vily. Nad pozorovatelnou se ozval zvuk tříštících se střešních tašek a pak tupá rána.

Klaudie zvedla hlavu.

Na stropě se objevily praskliny, ze kterých se sypal prach. Praskliny se rychle rozbíhaly a rozšiřovaly, prachu přibývalo a pak ji Hušek srazil stranou, než stropem v doprovodu střešních trámů propadl čumák limuzíny. Počítačové obrazovky zmizely pod vrakem, ale Klaudie už je stejně nepotřebovala, protože celá stěna s okny se naklonila a vysypala do dvora, takže teď viděla přímo na golema.

Mlhovka jí pohled oplácela.

Instinktivně se podívala na mysl v útrobách golema, jestli se v planoucí kouli zuřivosti při pohledu na ni něco nezměnilo. Osoba uvnitř ji naštěstí nepoznala, nebo to alespoň dokázala dobře skrýt.

V protější vile práskla další velkorážní puška. Střelec si vzal Klaudiina slova k srdci a střílel na golemův hrudník. Střela trefila espézetku, kterou golem nosil jako jmenovku, odrazila se od plátu pod ní a proletěla čelním oknem ruského SUV.

Golem ztratil zájem o Klaudii, otočil se a namířil ruku na horní patra vily. Z povrchu kovové paže se zvedl zohýbaný výfuk, v ústí zaprskala svíčka a přes okna přejel proud ohně. Ať už golema řídil kdokoliv, zjevně se nerad opakoval.

Okenní tabulky praskaly jako vaječné skořápky a oheň nadšeně ochutnával závěsy a nábytek za nimi, dokud se plamenný jazyk nedostal k Radeckého pracovně, kde jako by narazil na neviditelnou stěnu. V okně stála Radeckého pobočnice Kudláčová. Oheň ji nejdřív obtékal jako řeka kámen, než se začal soustředit do ohnivé koule a vracet proti proudu výfukového plamenometu.

Crossover *Transformerů* a *Harryho Pottera* trval nanejvýš pět sekund, než se ohnivá koule protlačila do ústí výfuku a do propanbutanové láhve za ním. Golemova pravá paže explodovala a Klaudie přes zuřivost zaznamenala nový pocit – agonii.

Golem klesl na kolena, zapíral se o dýmajícími koly obloženou paži a v pravém boku mu zela díra ohraničená potrhaným kovem, ve které se škvařilo hořící maso. Tekutý kov už se snažil odhalené místo uzavřít, ale agenti Pentagramu poznali slabinu, když ji viděli, a zasypali díru kulkami.

Zuřivá koule naposled zaplála, prudce zeslábla v malý plamínek z bolesti, nechápavosti a strachu a úplně vyhasla.

Golem se zhroutil a dokonal zkázu Sestřiček zdemolováním sochy v pseudobarokní kašně.

***

Walter zvedl šálek právě přinesené kávy, trochu upil a nespokojeně se zamračil. Káva nebyla vyloženě špatná, ale do obvyklého standardu měla nepříjemně daleko. Navíc k tomu nedošlo poprvé. Jeho sekretářka nebyla poslední dobou ve své kůži a Walter tušil, že za to může osoba, která na sobě nosila kůži někoho jiného.

Jaroslav Luzum coby praktikant byl jen o trochu víc než nábytek, i když ten obvykle tolik nepřekážel a nemluvil. Průměrně snesitelný a snadno ignorovatelný.

Jaroslav Luzum coby démon byl arogantní, zákeřný a nebezpečný, ale z Walterovi neznámého důvodu ho měli jeho spolupracovníci rádi.

Jaroslav Luzum coby Vincenc byl…

No…

Walter stále nenašel vhodné slovo, kterým by Vincence-Luzuma popsal, ale nejčastěji se mu na jazyk dralo *problématique*.

Když Felix Vincencovi nabídl, aby se znovuzrodil v Luzumově těle, nedomyslel, co to bude znamenat pro něj. Nebo na to vůbec nemyslel. Walter se přikláněl spíše k druhé možnosti. Na člověka, který měl neustále nějaký plán, Felix o důsledcích svých činů příliš nepřemýšlel.

Luzum nebyl žádná anonymní mrtvola, ale Walterův podřízený. Nemohl jen tak zmizet. Když ve VVK někdo přestal bez vysvětlení chodit do práce, neposlali mu poštou výpověď. Kdepak. Oddělení lidských zdrojů v takovém

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Vábení války (Kladivo na čaroděje 4)**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.